

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ, ILUSTRACE ZDEŇKA ŠTUDLAROVÁ

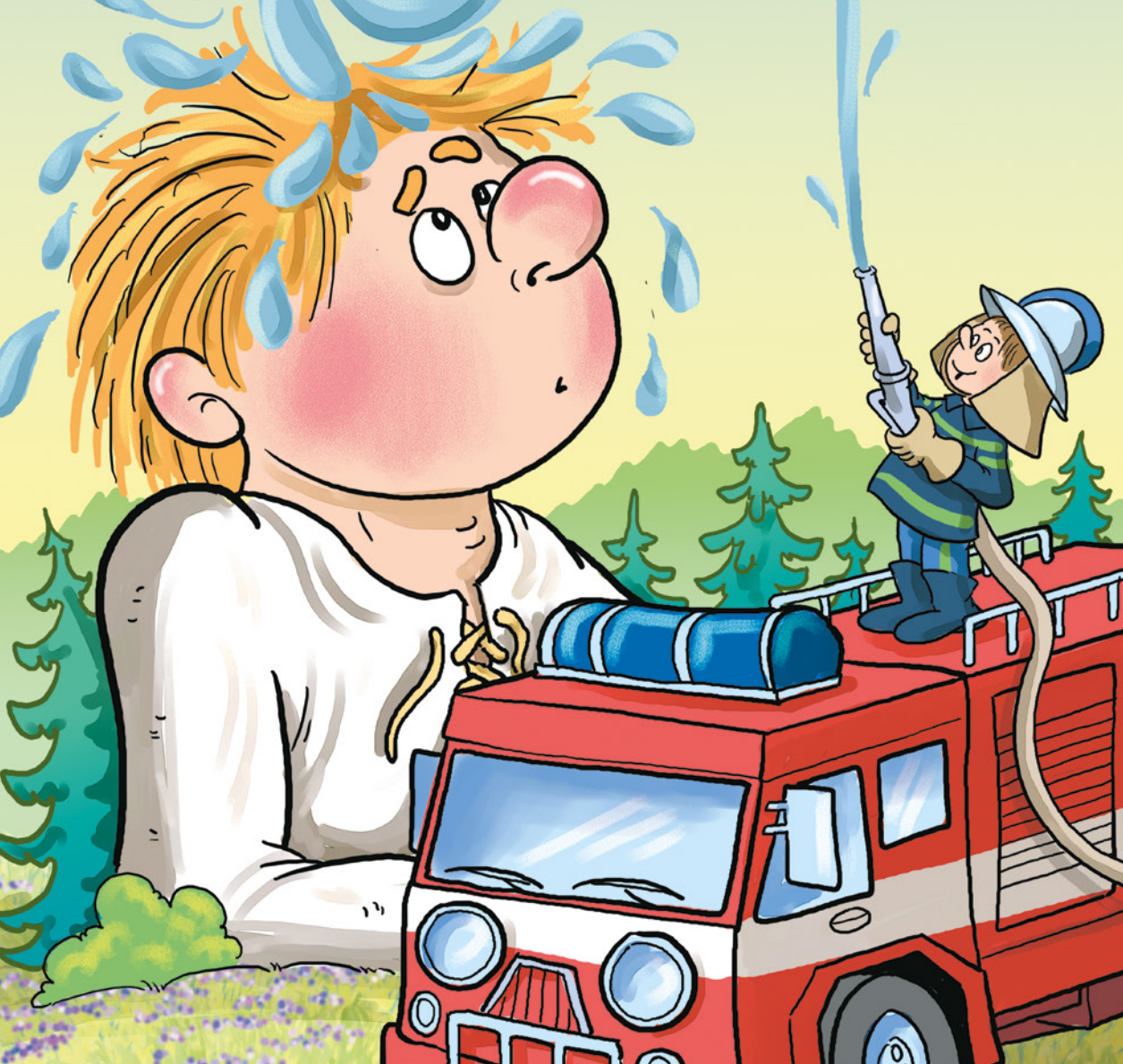
ZÁCHRANÁŘSKÉ POHÁDKY

ZUZANA POSPÍŠILOVÁ, ILUSTRACE ZDEŇKA ŠTUDLAROVÁ

ZÁCHRANÁŘSKÉ POHÁDKY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Zuzana Pospíšilová

ZÁCHRANÁŘSKÉ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6289. publikaci

Ilustrace Zdeňka Študlarová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2016

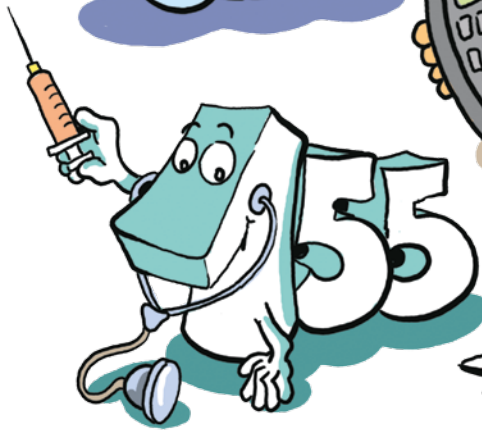
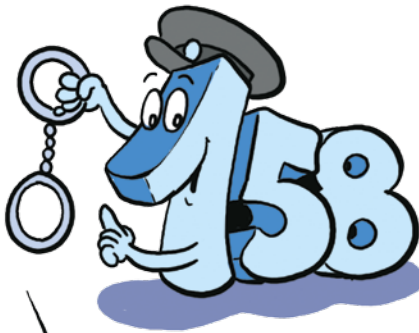
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2016
Cover Illustration © Zdeňka Študlarová

ISBN 978-80-271-9320-2 (ePub)
ISBN 978-80-271-9319-6 (pdf)
ISBN 978-80-247-5850-3 (print)

Obsah

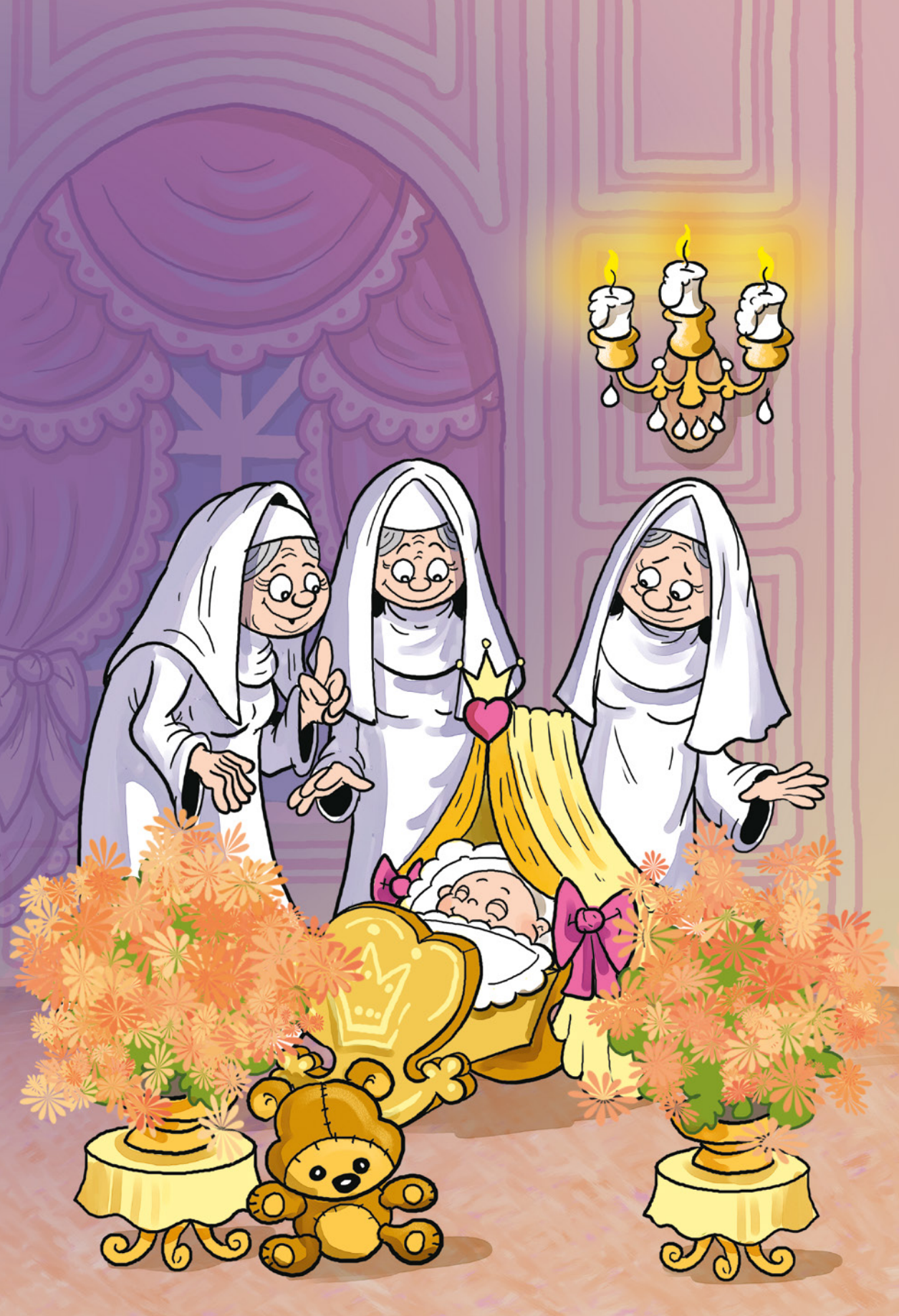
Předmluva	7
Tři sudičky	9
Dopis pro pana starostu	14
Zachráněný obr	19
Policejní víly	25
Nemocná sanitka	30
Překažená loupež	35
Skřítek Radar	40
Poplach v mraveništi	46
Kufr	50
Červená pastelka	55
Dareba	61
Zlomená nožka	66
Papoušek	71
Vodník Puškvorec	76
Smolař	81
V pokojíčku	86
Kocourek nešika	91
Rychlý Jirka	96
Užitečný upír	101
Statečný Ondra	107

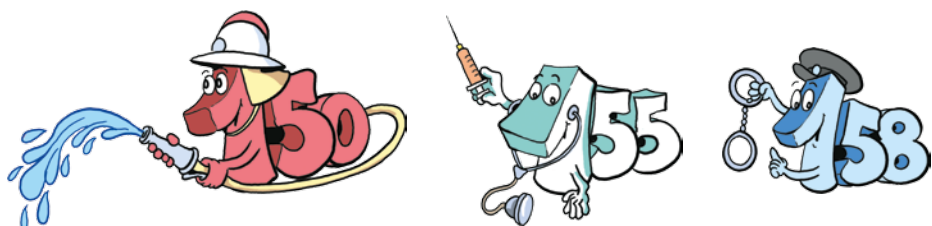
Předmluva

Hasiči, policisté a lékaři rychlé záchranné služby nám v nouzi pomáhají a mnohdy nám mohou zachránit život, a proto je velmi důležité vědět, jak jejich pomoc správně přivolat. Několik let už u nás funguje integrovaný záchranný systém, kde lidem společně pomáhají hasiči, policisté i lékařská záchranná služba. Jeho telefonní číslo je 112. Vytočením tohoto čísla se dovoláme pomoci v celé Evropě. Určitě byste také měli vědět, že když potřebujete pomoc hasičů, budete volat číslo 150. K policistům se dovoláte číslem 158 a lékařská pomoc k vám dorazí po vytočení čísla 155. Všechna tato čísla jsou velmi důležitá a každý by je měl znát. Pohádky v této knížce vám pomůžou si všechna tato důležitá čísla zapamatovat.

Jak pochopíte, práce hasičů, policistů a lékařů je hodně náročná, proto jim občas pomáhají pohádkové bytosti, alespoň v této pohádkové knížce.

Tři sudičky

Král Ludvík byl moudrý a milý. Nikdo mu neřekl jinak než král Lidumil. Vládl spravedlivě a pro své poddané měl pochopení. Ve dvou se to ale táhne lépe, a tak se rozhodl, že se ožení. Chtěl vybírat pečlivě, aby mu jeho budoucí žena byla na trůnu opravdovou oporou. Ani tentokrát ho štěstí nezklamalo. Do oka mu padla princezna Milena. Byla hrdou nositelkou svého jména, protože byla opravdu velmi milá. Král se do ní okamžitě zamiloval a ona jeho lásku opětovala.

Za pár měsíců se konala velká svatba. Stoly se prohýbaly pod tíhou jídla a pití, v zámeckých sálech se všechno lesklo a blýskalo a tóny krásné hudby se rozléhaly do všech koutů. Ke svatební hostině byli pozváni panovníci z okolních zemí, a ani poddaní nepřišli zkrátka. Služebnictvo vlastnoručně roznášelo svatební

koláče a pečené husy, takže i obyčejní lidé byli spokojení a královskému páru přáli jen to nejlepší.

Brzy po svatbě královna Milena oznámila králi Ludvíkovi, že se mohou těšit na děťátko. Král byl v sedmém nebi. Radostí poskakoval jako malý kluk. Svou paní opatroval jako oko v hlavě a zavolal si ty nejlepší truhláře, aby vyrobili nejkrásnější kolébku. Nezapomněl ani na sudičky. Skoro každé odpoledne si vyjel na koni na vyjížďku do podzámčí, aby vyzvěděl, kde by mohl pro své dítě sehnat ty nejlepší sudičky.

„Ale ano, jsou tady,“ odpověděla mu selka, která zrovna prala prádlo v neckách a sušila ho na šňůře mezi dvěma jabloněmi, „jen nikdo neví, kde bydlí. Objeví se pokaždé samy. Uslyší první pláč a jsou tu.“

Král chápavě pokýval hlavou, ale nepřestal si dělat starosti. Co když se neobjeví? Nebo co když se jim do zámku vloudí zlé sudičky, jak to bývá v některých pohádkách?

Královna Milena si všimla, že králi na čele přibýly vrásky, a tak se ho zeptala, čím se trápí.

Ludvík se jí svěřil a ona ho pohladila po vlasech a řekla: „Nic se neboj, můj milý, určitě k nám najdou cestu ty správné sudičky, uvidíš!“

Měla pravdu. Za pár týdnů se po zámeckých komnatách rozléhal tenký dětský hlásek. Narodila se princezna Liběna. Byla líbeznější než všechny květiny v zámecké zahradě. Oči měla modré jako chrpy a tvářičky jako růžičky.

Král byl neskutečně šťastný. Nemohl se vynadívát na ten malý zázrak v ručně vyřezávané kolébce. Málem by zapomněl na sudičky. Když si to uvědomil, hned se kolem sebe začal rozhlížet. Opravdu tam byly. Stály

u okna a hezky se usmívaly. Trpělivě čekaly, až jim král uvolní místo u kolébky. On to taky hned pochopil. Pozdravil je kývnutím hlavy a pak jim rukou pokynul, aby přistoupily blíž. Když viděl jejich milé a usměvavé obličejy, konečně se uklidnil. Věděl, že to jsou ty pravé sudičky.

„Milá Liběnko, přeju ti, aby ti oheň vždy dobře sloužil, ale nikdy ti neublížil,“ prohlásila první sudička.

„A já ti přeju, abys byla vždy zdravá a aby se ti vyhýbaly úrazy a nemoci,“ přidala se druhá sudička.

Nakonec se nad kolébku naklonila třetí sudička a řekla: „Přeju ti, aby ti nikdo nikdy neublížil, aby tě nikdo nepodvedl ani neokradl.“

Král bedlivě poslouchal. Taková přání se mu líbila, a tak není divu, že se při nich usmíval. Nabídl sudičkám pohoštění, ale ty s poděkováním odmítly. Měly naspěch, protože ve vesnici se právě narodil krásný a zdravý chlapec, kterému by měly taky požehnat.

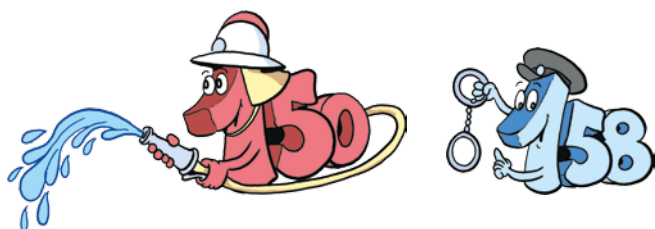
Liběnka rostla jako z vody. Byla čím dál krásnější a všechno zlé se jí vyhýbalo. Nikdo ale netušil, jakou to dalo sudičkám práci. Liběnka se bezstarostně procházela po lese mezi hordou loupežníků, hrála

si s dětmi, které měly neštovice a jiné nakažlivé nemoci. A při podzimním opékání brambor na poli jen tak tak, že nezačala hořet celá louka.

Sudičky se jednou v noci králi svěřily, že samy Liběňku hlídat nemohou, ale král si hned věděl rady. Zřídil policejní, hasičské a zdravotní hlídky, které fungují dodnes.

Dopis pro pana starostu

„Co to je?“ podivil se pan starosta, když otevřel dveře svého bytu. Na zemi ležel list papíru. Pan starosta ho vzal do ruky a začal číst. Šlo mu to těžko. Ne proto, že by číst neuměl, ale pisatelovo písmo bylo špatně čitelné. Když dočetl do konce, kroutil nad tím hlavou.

V zámku zarachotil klíč. Paní starostová se právě vracela domů. Když uviděla svého muže celého bledého sedět nad nějakým lejtrem, zeptala se: „Stalo se něco?“

„Jen si to přečti,“ vybídl ji pan starosta a podal jí papír.

„To je naškrábané, jako kdyby to psal nějaký kocour,“ prohlásila a pak začala číst, „zadám penze.“ Zarazila se. „To je od nějaké úřednice?“ zeptala se udiveně.

„Jen čti dál!“ pobídl ji pan starosta.

„Mylyjon! Dones ho zýtra do párku.“ Paní starostová se posadila vedle svého manžela. „To vypadá, že po tobě někdo chce peníze! Musíme okamžitě zavolat policii!“

Pan starosta neváhal ani chvíli, vzal do ruky telefon a vytukal číslo 158. Během několika minut ho navštívili dva policisté. Byli bez uniformy, aby nebudili zbytečnou pozornost. Pan starosta jim ukázal dopis, který našel doma na zemi.

„Zajímavé,“ prohlásil policista, zatímco jeho kolega se snažil sejmout otisky prstů.

„Musel to podstrčit škvírou pod dveřmi,“ řekl jim pan starosta.

„Tušíte, kdo to mohl udělat?“ zeptali se oba policisté najednou.

Pan starosta zamyšleně zavrtěl hlavou.

„Nevadí. Zítřka si na něho počíháme. Přinesete do parku igelitovou tašku s nastříhanými papíry a položíte ji na smluvené místo. My tam do zítřka upevníme skryté kamery.“

Panu starostovi spadl kámen ze srdce.

Druhého dne byli už od rána v okolním křoví schovaní policisté. Pan starosta přišel do parku a svou tašku s papíry velikosti bankovek položil na jednu z laviček.

Policisté místo nenápadně sledovali svými dalekohledy. „Blíží se tam nějaká kočka,“ zašeptal jeden z policistů.

„Kocour,“ opravil ho kolega se silnějším dalekohledem.

„A bere si tašku,“ vyděsil se třetí.

„Jde najisto! Koukněte, jak se rozhlíží,“ upozornil další policista. „Nejspíš to bude on!“

Někdo začal odpočítávat a pak všichni naráz vyrazili, aby kocoura i s taškou chytili. Seběhli se na něj ze všech stran, aby ho obklíčili, ale přesto jim vyklouzl. Upaloval směrem k městu. Policisté v těsném závěsu za ním. U prvního domu ale kocour upustil tašku a vlezl do úzké okapové roury. Věděl, že tam se za ním žádný z policistů neprotáhne.

„Co teď, šéfe?“ zeptal se jeden z policistů.

„Musíme počkat, až vyleze,“ nařídil velitel. Někteří policisté číhali dole, jiní vylezli na střechu. Když ani po několika hodinách kocour nehodlal svůj úkryt opustit, změnil velitel plán.

„Zavolejte hasiče,“ zavelel.

„Někde hoří?“ zeptal se nechápavě jeden policista.

Velitel zavrtěl hlavou. „Nehoří. Pořádný proud vody z hasičské stříkačky by ho ale mohl vystrnadit.“

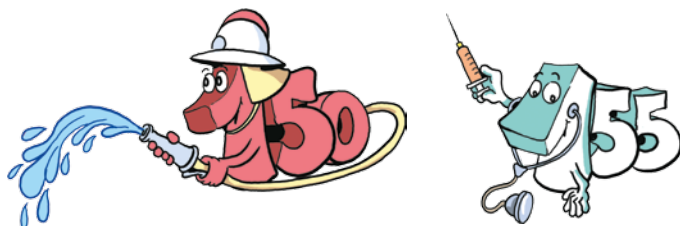
„No jo, to je dobrý! Super nápad,“ přitakávali hned ostatní policisté. Jeden z nich zavolal na hasičskou stanici.

Hasiči přijeli okamžitě. Měli auto s vysouvací plošinou. Na ní dva hasiči vyjeli na střechu a do okapové roury začali proudem stříkat vodu. Dole čekali policisté s přenosnou klíčkou. Otevřeli vrátka klece a čekali, až do ní kocour vklouzne. Ten se v rouře neudržel a jako po toboganu sjel přímo do vězení. Než se stačil vzpamatovat, byla vrátka zamčená na několik západů.

Když pak porovnali otisky kocourových tlapek s těmi, které našli na dopise, putoval do opravdového vězení, kde si musel odpykat trest za vydírání.

Pan starosta policistům i hasičům poděkoval za skvělou práci. Věděl, že díky nim nemají v jeho městě žádní darebáci šanci.

Zachráněný obr

V chaloupce pod lesem bydlela babička s dědečkem.
Zrovna teď seděli u stolu a večereli.

„Slyšela jsi to?“ zeptal se stařeček.

„Co?“ nevěděla babička. Příliš hlasitě cinkala lžící o talíř, a tak nic jiného nezaslechla.

„Takové úpění a sténání,“ vysvětlil jí dědeček a znovu se soustředěně zaposlouchal.

„Teď! Teď to bylo slyšet zas!“ vykřikl dědeček. Vstal ze židle a pospíchal k oknu. Kdyby byl mladší, určitě by utíkal. Otevřel okno a pak to zaslechla i babička. Z lesa se ozýval hlasitý nářek.